

jeg blot sige over for det ærede Medlems Paastand om, at Landstingets Standpunkt om at kræve $\frac{1}{5}$ vandt Tilslutning hos et betydeligt Antal af Kommissionens Medlemmer, at dette Standpunkt vandt Tilslutning hos nøjagtig 5 af Kommissionens 22 Medlemmer.

Bramsen: Jeg vil blot gøre den korte Bemærkning, at hvad der har været Tale om i Fællesudvalget, vil den ærede Ordfører maaske indrømme mig, at jeg ikke godt kan vide. Jeg holder mig til, hvad der staar i Betænkningen, og deri staar, at „man fra Folketingets Side fastholdt, at Landarbejdernes Bidrag ikke maatte overstige $\frac{1}{10}$.“ Det holder jeg mig til. Det kan gerne være, at det ærede Medlem har talt med nogle Medlemmer af Udvalget o. s. v., men nogen Beretning om det foreligger der ikke, medens her staar en udtrykkelig Tilkendegivelse af, at der paa det Punkt ikke har været gjort noget Forsøg paa fra dette Tings Side at komme Landstinget i Møde.

J. C. Christensen: Jeg ønsker kun at gøre en kort Bemærkning i Anledning af de Udtalelser, der faldt fra det ærede Medlem for Aalborg (Bramsen). Han vilde slaa fast, at Folketinget havde staaet fast paa, at Landarbejderne kun skulde yde $\frac{1}{10}$. Ja, det ønsker jeg netop ogsaa slaaet fast, thi Kernepunktet i hele Sagen er netop, om man skal hjælpe de fattige eller de mere bemidlede Landarbejdere. Det er noget, som vel er værd at slaa fast ved denne Lejlighed, at Højre ønsker kun at hjælpe dem, som selv have en ret betydelig Pengesum paa Lommen, medens det ikke ønsker at være med til at hjælpe dem, som ikke have noget og kun med Nød og Møje kunne skrabe 400 Kr. sammen. Det er nok værd at lægge Mærke til. — Endelig interesserede det mig her i Dag at have hørt af Redegørelsen fra Ordførers Side, at det Parti her i Salen, som stadig taler om Uformuenhed til at udrette noget og om Impotens, straks har været med til oppe i Fællesudvalget at ville løbe netop fra dette Standpunkt, som Folketinget her har haft, nemlig at ville hjælpe de mindre bemidlede Landarbejdere i denne Sag, idet de øjeblikkelig saa godt som have stillet Tilbud om at ville gaa op til at stille den Fordring til Landarbejderen, at han skal møde med 600 Kr., medens selv Højremænd i Udvalget ikke have villet gaa saa vidt, men have ment, at blot 500 Kr. skulde

forlanges af Landarbejderne. Den Slags Forhandlingsevne for at skaffe Resultater ønsker jeg ikke, at vi skulle faa ret meget af, thi jeg tror, at den i Virkeligheden skader Forhandlingerne og hindrer, at der udrettes noget. Dette tror jeg ogsaa er værd at lægge Mærke til ved denne Forhandling.

J. H. Jensen: Jeg havde ikke tænkt at blande mig i Forhandlingen paa det nuværende Stadium, da det jo er en sørgelig Kendsgerning, at Sagen er slaaet ihjel for i Aar, og hvad der foretages her i Dag, kan ikke bringe den paa Fode igen. Paa Foranledning af en Udtalelse, der faldt fra det ærede Medlem for Aalborg (Bramsen) finder jeg mig imidlertid foranlediget til at fremkomme med en Oplysning, som jeg aldrig har fremdraget før. Det er da den, at Spørgsmaalet om de 400 Kr. ogsaa var Knudepunktet i Landbokommissionen, og det var saare vanskeligt at naa til en Forstaaelse paa dette Punkt, idet nogle ønskede, at det skulde være mindre, og andre, at det skulde være mere. Der blev saa indgaaet et Kompromis i Landbokommissionen. Det Forslag, som paa dette Punkt er kommet her til Folketinget, skyldes altsaa ikke nogen enkelt Faktor i Landbokommissionen, men en mellem forskellige Medlemmer indgaaet Overenskomst, og blandt disse Medlemmer var der saavel Højre- som Venstremænd og saavel Medlemmer af Landstinget som af Folketinget, ligesom der var en Del, som ikke vare Medlemmer af noget af Tingene. Det skal da nu slaas fast, at — hvad enten man lægger Skylden paa den ene eller den anden Faktor, hvad enten man lægger den paa Folketinget eller paa Landstinget — har Folketinget loyalt bøjet sig for det Kompromis, som blev indgaaet i Kommissionen, medens Landstinget ikke har gjort det. Der sad i Kommissionen Højremænd, som nu sidde i Landstinget, men det har vist sig, at de ikke have formaaet at faa deres Meningsfæller til at gaa med til den i Kommissionen indgaaede Overenskomst. Og en endnu sørgeligere Kendsgerning er det, at de ikke selv have fastholdt deres Standpunkt, men ved deres Afstemning, have vist, at de ere løbne fra, hvad de vare med, til at vedtage i Kommissionen. Ud fra en saadan Betragtning synes det at maatte være klart for alle, at det ikke er det rette at lægge Skylden paa Folketinget for, at man ikke nu naar en Overenskomst,